

POSTANOWIENIE

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o

zwalczaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 12 kk i art. 4 § 1 kk,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 sierpnia 2013 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 czerwca 2007 r., zmieniającego wyrok Sądu

Okręgowego w B.

z dnia 11 grudnia 2006 r.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. S. - Kancelaria Adwokacka - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, z tytułu wykonania czynności w sprawie o wznowienie postępowania;

3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania o wznowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 11 grudnia 2006 r. M. B. został uznany za winnego tego, że w okresie od września 2005 r. do początku 2006 r. w B. i M.

działaniem swoim polegającym na tym, że:

- w okresie od września 2005 r., wbrew przepisom ustawy udzielił małoletniemu R.S. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 0,5 grama (tj. co najmniej 5 porcji konsumpcyjnych),

- w okresie od września 2005 r. do początku 2006 r., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił wielokrotnie (dwa razy w tygodniu) małoletniemu R. S. substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w łącznej ilości co najmniej 8 gram (tj. co najmniej 80 porcji konsumpcyjnych), za kwotę co najmniej 270 zł,

dopuszczył się przestępstwa o znamionach określonych w art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zwalczaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 k.k. i art. 4 k.k. i za czyn ten, na mocy art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy zastosowaniu przepisów art. 60 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 1 k.k., został skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat, z oddaniem pod dozór kuratora i wyznaczeniem różnych obowiązków, oraz na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, po 10 zł za każdą z nich.

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wniesionej od kary na niekorzyść oskarżonego, Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 14 czerwca 2007 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że do podstawy skazania w miejsce art. 4 k.k. wprowadził art. 4 § 1 k.k., nadto rozszerzył zakres jednego z nałożonych na oskarżonego obowiązków.

Obecnie obrońca z urzędu M. B. wystąpił, na podstawie art. 542 § 1 oraz 540 § 1 pkt 2 lit b k.p.k., z wnioskiem o wznowienie powyższego postępowania, wnosząc o uchylenie wyroków Sądu Okręgowego i Sądu Apelacyjnego i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. W uzasadnieniu wniosku powołał się na nowe fakty i dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że M. B. skazano za przestępstwo zagrożone karą surowszą. Wskazując tu na przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, którego zdaniem obrońcy skazany nie popełnił, wnioskodawca powołał się na to, że według wiedzy D. O., który może złożyć zeznania w Zakładzie Karnym

w K., M. B. i R. S. wspólnie podejmowali decyzję o zakupie substancji psychotropowych, które następnie razem konsumowali. Obrońca dołączył ponadto do wniosku dokumentację szkolną, z której wynika, że M. B. i R. S. nie uczęszczali już do jednej szkoły w okresie od września 2005 r. do początku 2006 r., bowiem naukę w gimnazjum ukończyli w czerwcu 2005 r., co jego zdaniem podważa wiarygodność zeznań R. S. i ustalenie Sądu I instancji, iż zachowanie skazanego jest charakterystyczne dla dealerów narkotykowych a nie kolegów z klasy.

W stanowisku zajęтым na piśmie prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rozpatrywany wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie prokurator w odpowiedzi na wniosek akcentuje kwestie odnoszące się do wymogów, które musi spełniać wniosek oparty na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 k.p.k. W istocie bowiem z treści wniosku zdaje się wynikać, że jego autor w niedostatecznym stopniu uwzględnił nie tylko to, że podstawę wznowienia może stanowić jedynie taki dowód lub środek dowodowy, czy też fakt, który nosi cechę nowości w stosunku do stanu sprawy w momencie prawomocnie zakończonego postępowania, ale i to, że ma to być jeszcze taki dowód lub fakt, który wskazuje na wysoki stopień prawdopodobieństwa, iż prawomocny wyrok dotknięty jest błędem (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2004 r., III KO 32/02, OSNKW 2004, z. 10, poz. 99, cytowane tam judykaty i literaturę). Tymi właśnie walorami nie dysponują dowody i fakty podawane w rozważanym wniosku o wznowienie.

Cechy nowości w żadnym stopniu nie spełniają fakty świadczące o zakończeniu przez skazanego M. B. nauki w gimnazjum w czerwcu 2005r. i zaniechaniu przez niego nauki w roku szkolnym 2005/2006 w Zasadniczej Szkole Zawodowej, wynikające z dołączonych do wniosku dokumentów (k. 27-30 akt SN). Ze zgodnych wypowiedzi oskarżonych w procesie M. B. i R. S. wynikało wszak, że uczęszczali oni do jednej klasy Gimnazjum przez trzy lata – do roku 2005, i takie ustalenia przyjęto w sprawie. Z kolei fakt zaniechania przez skazanego dalszej nauki nie może zostać uznany za istotny i mogący w jakikolwiek sposób zmienić obraz sprawy w zakresie oceny jego zachowań. O tym, że zachowania te miały

związek ze szkołą świadczą przecież własne wyjaśnienia M. B., z których wynika, iż narkotyki załatwiał przez koleżankę szkolną. Udzielanie małoletniemu środków psychotropowych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zostało zaś w głównej mierze wywiedzione z podawanego przez R. S. i potwierdzonego treścią wiadomości sms faktu posiadania przez skazanego, w dniu 17 lutego 2006 r., amfetaminy w ilości 3 gram, którą – tylko w całości, dla uzyskania pieniędzy – skazany chciał zbyć R. S. Dodatkowe okoliczności kolejnych transakcji (miejsc ich przeprowadzania) jedynie utwierdziły Sąd Okręgowy w ocenach, czynionych przez pryzmat wiedzy i doświadczenia życiowego, dotyczących charakteru działań podejmowanych przez M. B.

Jest natomiast faktem, że w toku zakończzonego procesu nie został przesłuchany D. O., podany we wniosku o wznowienie jako osoba, która może potwierdzić okoliczność wspólnego podejmowania decyzji przez R. S. i M. B. o zakupie narkotyków i wspólnego ich przez nich zażywania. Jest jednak również faktem, że wykazywanie tych okoliczności pozostawało poza sferą jakiegokolwiek potrzeby. Skazany M. B. przyznał na rozprawie zasadnicze fakty wynikające z wyjaśnień R. S., a więc zarówno dotyczące pierwszego udzielenia mu amfetaminy, jak i następnie sprzedawania jej koledze, a jedyna rozbieżność w ich wyjaśnieniach dotyczyła ilości zdarzeń związanych ze sprzedażą (zakupem) narkotyków. Jak wspomniano, skazany przyznał też, że do amfetaminy „miał dojście” przez koleżankę w szkole, której brat handlował narkotykami i od której nabył łącznie 6-7 gram amfetaminy. Dodał także, iż gdyby wiedział jaka kara grozi za sprzedaż narkotyków osobie, która nie ukończyła 18 lat, to by takich działań nie podejmował.

Na tym tle, gdyby nawet założyć, że wspomniany D. O. miał w ogóle orientację co do relacji łączących M. B. i R. S. w zakresie nabywania i zażywania narkotyków, to nie sposób uznać, by przeprowadzony dowód z jego zeznań miał stanowić o wysokim stopniu prawdopodobieństwa, iż prawomocny wyrok dotknięty jest błędem. Nawet przecież uznanie, że decyzja poprzedzająca zakup narkotyków była wspólna, nie podważyłoby stwierdzenia, iż to właśnie skazany najpierw nabywał, a następnie sprzedawał amfetaminę R. S.; udzielał jej więc w ten sposób, choćby następnie miało nawet dochodzić do jej wspólnego zażywania.

Z tych wszystkich przyczyn, nie znajdując podstaw do uwzględnienia złożonego wniosku, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania o wznowienie – z uwagi na to, iż nie dysponuje on wystarczającymi środkami finansowymi. Wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu zostało zasądzone od Skarbu Państwa według stawek przewidzianych rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 ze zm.).